

Arta de a ne iubi

Lorena Craia

Din gura de leu, mai flămând, mă voi naște
Eu, ca un pistil, care scurt va străpunge
Prin aerul rar, ce din drumuri mă paște,
Umbra din urmă știind că m-ajunge.

Ușor, pe o frunză, m-aștern lângă tine;
Pământul și cerul, de mâini ruginii,
Se țin într-o boltă, iar bolta ne ține
Depart de fulgii din ierni timpurii.

Iubește-mă până ce toamna mă pierde
Sub frunze uscate de tei și castani,
Iubește-mă azi, când timpul e verde,
Iubește-mă-n ore, secunde sau ani.

Dar ceasul de seară se-oprește - ne-oprește - ;
Privindu-ne-n ochi și privindu-ne fix,
Ne spunem zâmbind, nebunește, „iubește...”,
Apoi ne prelingem, vâslind de pe Styx.

25 august 2016, Constanța